

Поправили се.

Катеринка и Стефанъ останаха отъ малки сирачета. Родителитѣ не имъ оставиха слѣдъ смъртта си наслѣдство, затова съ мъжа се прѣхранваха. Лѣтѣ помагаша на градинаритѣ, а зимѣ ходѣха да просятъ.

Единъ лѣтенъ день двѣтѣ сирачета се връщаха отъ градината на своя съсѣдъ. Тѣ бѣха отишле тамъ да му помагатъ да си напои зелето. Като приближиха града, спрѣха до градината на околийския лѣкаръ. Тя бѣше пълна съ всѣкакви овощни дървета. А край оградата се виждаха нѣколко лози, малини, и френско грозде. Френското грозде бѣше узрѣло и подмамваше минувачитѣ съ лѣскавитѣ си зрънца.

— Катеринке, какво хубаво грозде има въ тая градина!—каза Стефанъ, като дойдоха срѣщу този хубавъ храстъ. Ако е тукъ г-нъ лѣкарътъ, ще си поискамъ малко. Отдавна не съмъ ялъ отъ плодовѣтъ му.

— Какъвъ си глупавъ, братко! каза Катеринка. Не видишъ ли, че въ градината нѣма никой! Кой ще ни види, ако влѣземъ да си откъснемъ малко?

Стефанъ се подмами отъ думитѣ на сестра си и почна да разглежда отъ гдѣ може да се влѣзе. За тѣхно щастие вратата не бѣше заклю-